

Arrest

nr. 220 722 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2017 diende verzoeker bij de Franse diplomatieke post te Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Dit Schengenvisum, geldig van 4 juli 2017 tot en met 8 augustus 2017, werd op 4 juli 2017 goedgekeurd.

Op 6 november 2018 stelde de stad Roeselare een meldingsfiche op voor een voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw L.D., van Belgische nationaliteit.

Op 24 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾;

Naam: D., J. (...)

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 23.02.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Riho op 24.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

[X] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 6.11.2018 deed betrokkene te Roeselare een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D.L. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw D.L., geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verweerder op dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen, een bijlage 19ter heeft ontvangen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging en dat het bestreden bevel gedurende de behandeling van deze aanvraag in geen geval gedwongen zal worden uitgevoerd.

Verzoeker houdt ter zitting vast aan zijn belang ondanks hij in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter.

In de mate dat verweerder met deze mededeling de actualiteit van verzoekers belang bij het huidige beroep in vraag zou willen stellen, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst immers op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Indien de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd, wordt het bevel wederom uitvoerbaar. Verzoeker behoudt bijgevolg het belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing nu een eventuele vernietiging hem nog steeds een duidelijk voordeel kan verschaffen. Door een vernietiging moet immers de bestreden beslissing worden geacht nooit te zijn genomen daar zij uit het rechtsverkeer verdwijnt en kan verzoeker niet langer verwacht worden aan dit bevel uitvoering te geven.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing (BGV) is summier gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 6.11.2018 deed betrokkene te Roeselare een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw D.L. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw D.L. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportheit ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderings-beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Noch min, noch meer.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie- leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit impliceert een zorgvuldig individueel onderzoek.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

3.4. Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij, niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook niet tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie-waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

(...)

3.6. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd naar of afweging gemaakt met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

3.7. In casu had het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het administratief dossier op dat ogenblik wel stukken bevat inzake verzoeksters huwelijk en haar zwangerschap.

3.8. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing van 5 november 2015 geen blijkt wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu de toenmalige gezondheidstoestand van de verzoekende partij die hoogzwanger was en de vaststelling dat de vader van het kind als vluchteling werd erkend, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). (RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016).

Het volstaat niet te poneren in de bestreden beslissing dat "de gemachtigde van de Staatssecretaris" rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw. Er moet duidelijk zijn dat een ernstig en daadwerkelijk individueel zorgvuldig onderzoek is gevoerd, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk." (RvV nr. 210.883 van 12 oktober 2018)

Indien ook maar een begin van ernstig individueel onderzoek ware gebeurd, zou verweerster gemerkt hebben dat de partner van verzoekster zwanger is, met uiterekende datum van bevalling op 4 juli 2019.

De bestreden beslissing staat op dit punt bijgevolg wél degelijk in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op gezins- en familieleven van verzoeker, dewelke uiteraard aanwezig wenst te zijn op de geboorte van zijn eerste kind op 4 juli 2019.

De bestreden beslissing incorporeert evenwel een terugkeerverplichting (art. 1, 7° Vw) en oordeelt aldus - zonder enige rekening te houden met de geplande bevalling van diens eerste kind op 4 juli 2019 - dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en dat zulks "niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM" zou staan.

Dit is niet correct, minstens is dit niet correct afgetoetst in een ernstig individueel onderzoek.

Uit recent onderzoek van het Reinier de Graaf ziekenhuis in Delft mocht blijken dat de aanwezigheid van de partner tijdens de bevalling goud waard is en hij/zij van grote invloed is op hoe een vrouw haar bevalling ervaart (stuk 3).

Door op geen enkele wijze enige rekening te houden met deze (gevorderde) zwangerschap met binnenkort bevalling van verzoekers eerste kind (hetwelk ten andere Belg zal zijn), ging verzoeker manifest onzorgvuldig te werk en werd minstens geen ernstig individueel onderzoek gevoerd in de zin van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."
(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet"
(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM."
(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen."
(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing slechts geponeerd dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt volgens verzoeker echter niet dat de gemachtigde zorgvuldig heeft gehandeld en een ernstig individueel onderzoek heeft gevoerd in het kader van deze bepaling. Indien dit wel was gebeurd, had de gemachtigde volgens verzoeker gemerkt dat zijn partner zwanger is, met voorziene bevallingsdatum op 4 juli 2019. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing, die een terugkeerverplichting inhoudt, wel degelijk disproportioneel is ten opzichte van het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker, die immers bij de geboorte van zijn eerste kind aanwezig wenst te zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. Hoewel het tot aanbeveling strekt in de bestreden beslissing te motiveren over de elementen waarmee op grond van artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota opmerkt dat deze bepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Wel dient minstens uit het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle elementen betreffende het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene waarvan hij kennis had of behoorde te hebben.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing aangegeven rekening te hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dat opzicht heeft hij gemotiveerd dat verzoeker op 6 november 2018 te Roeselare een verklaring heeft gedaan van wettelijke samenwoning met mevrouw D.L., maar dat het feit dat verzoeker de intentie heeft met haar samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Verder heeft de gemachtigde gemotiveerd dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoekers recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relaties betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.

De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat de gemachtigde dus in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn partner zwanger was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, terwijl een "begin van ernstig individueel onderzoek" dit zou hebben duidelijk gemaakt, merkt de Raad op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van deze zwangerschap op de hoogte was of had moeten zijn. De Raad kan verweerder in de nota volgen waar hij wijst op het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt, opgesteld op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen, waaruit blijkt dat verzoeker heeft verklaard een relatie te hebben met L.D. en een aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar te willen indienen. Noch uit dit verslag, noch uit enig ander document in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in zijn verhoor zou hebben verklaard dat zijn partner zwanger was. Verzoeker kan de gemachtigde nu dan ook niet dienstig verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze zwangerschap, nu hij zelf de mogelijkheid niet heeft aangegrepen om in zijn verhoor de gemachtigde hierop te wijzen. Evenmin kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat de bestreden beslissing wel disproportioneel is ten opzichte van verzoekers recht op een gezins- en privéleven aangezien hij bij de geboorte van zijn eerste kind aanwezig wenst te zijn, nu de gemachtigde zoals vastgesteld, niet kon worden verwacht bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte te zijn van de zwangerschap van verzoekers partner. Zelfs al kan aangenomen worden dat de aanwezigheid van de partner bij de bevalling belangrijk is, zoals geschetst in het artikel dat verzoeker bij het verzoekschrift heeft gevoegd, dan nog verandert dit gegeven niets aan het feit dat verzoeker de kans had de gemachtigde van de zwangerschap van zijn partner op de hoogte te brengen en dit niet heeft gedaan. Verzoeker voert geen andere elementen aan met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven of zijn gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat door de gemachtigde geen individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie en toont geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat, naast het EVRM, ook het Handvest van de grondrechten van de EU en de Belgische Grondwet primeren op de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de EU of van de Belgische Grondwet de bestreden beslissing zou schenden, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, of dat hij de beslissing kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES